

SERVIR NO S'IMPROVISA

Amb un goig immens seré ordenat prevere dia 27 d'abril, i açò no és una cosa que s'improvisa. Primer de tot perquè ja fa temps que vaig rebre en el baptisme el do de ser fill de Déu, seguint el Crist. Un cor de pastor suposa un bon cor cristià, configurat a imatge de Jesucrist, com recomana Sant Pau als cristians de Filipis: "Teniu els mateixos sentiments que tingué Crist" (2,5). I aquesta exhortació de l'Apòstol precedeix el gran himne de la kenosi, de l'abaixament del Fill, de Jesús Servent. Seguir Jesucrist és servir, aquest és l'únic camí, aquesta és la vida cristiana: servir Déu en els germans, servir la Veritat, servir l'Evangeli. Aquests són els sentiments de Crist; sentiments que ens arriba a fer desitjar amb ell.

Tenc experiència de com m'ha anat cridant el Senyor a través de les coses més ordinàries. No puc donar testimoni d'un fet meravellós que ho baratés tot i em deixés claríssim allò que el Senyor tenia pensat per a mi. A dia d'avui no sé si arrib a sebre què vol de jo; m'explic: sé que m'ha cridat, així ho vaig arribar a entendre després de resistir-me durant molt de temps; és clar no ho vaig discernir tot sol, sinó acompanyat per l'Església. Sé que m'ha cridat a una consagració especial com a prevere, com he dit, dia 27 d'abril rebré aquest do. Sé que em crida constantment al servei de la seva Església, del seu Poble. Però és un discerniment diari el que il·lumina la vida concreta per a poder servir en cada circumstància des dels sentiments de Jesús Servent.

Aquests darrers mesos, des que vaig ser ordenat diaca el passat octubre, he experimentat el goig de poder servir des d'aquest preciós ministeri. Experiment cada dia el goig de servir des del ministeri que he rebut, però és una cosa que no em ve de nou: tota vida cristiana és servei. Òbviament serveis distints, no oblidem que mitjançant el sagrament de l'orde som consagrats, i rebem aquella gràcia especial per a ser instruments de Crist en favor de la seva Església (CEC n.1581).

I per açò deia al principi que no podem improvisar davant la proximitat d'un do tan gran i immerescut com és el presbiterat, però seria difícil improvisar després d'haver estat lluitant, corrent la cursa, des de fa anys (Cf. 2Tm4,7). La lluita continuarà, així també la cursa; segurament canviarà en la forma, és lògic, són carismes i ministeris distints; però a tots ens farà arribar a allà mateix: ser un en Crist. La fe en el Crist ens empeny a donar-lo a conèixer, a testimoniar-lo de paraula i d'obra amb la nostra vida.

Sigui aquest Dia del Seminari una bona jornada per a pregar per aquells que hem rebut aquesta crida del Senyor i per tants que ho segueixen discernint. El Senyor ens infongui el seu Sant Esperit per a desitjar servir de cada vegada més i millor.

Jaume Denclar Quevedo